

# РЕШЕНИЕ

№ 6281

гр. София, 02.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в открито заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова**

**ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова**

**Цветанка Паунова**

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6682** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.284 и сл. от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) във вр. с Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на П. Л. П. от [населено място] изтърпял наказание лишаване от свобода в Затвор [населено място], ОЗ „К.“ срещу решение от 05.04.2021г. на АССГ, 9 с-в по адм. д. № 437482020г., с което е отхвърлен предявеният от П. иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразни бездействия на администрацията на ЗО „К.“ в размер на 2000 лева за периода от 02.01.2020 г. до 27.03.2020г. Моли решението да бъде отменено като бъде присъдено претендираното обезщетение.

Жалбоподателят, редовно призован за с.з., не се явява и не изпраща представител. Не изразява становище по жалбата.

Ответникът по касация ГДИН, редовно призован, не изпраща представител в с.з. и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

АССГ правилно е установил фактическата обстановка по делото, поради което не

следва да се преповтаря. От правна страна са изложени подробни мотиви, като са обсъдени националните разпоредби в светлината на европейското право, които мотиви изцяло се споделят от настоящия касационен състав.

Текстът на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС въвежда отговорност на държавата конкретно към изтърпяващите наказание "лишаване от свобода" и задържаните с мярка за неотклонение "задържане под стража" лица за вредите, които те търпят в резултат на нарушение на забраната по чл. 3 от същия закон - да не бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение от специализираните органи по изпълнение на наказанията.

За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно е необходимо да бъде установено неизпълнение на фактическо действие от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС (изм. ДВ, бр. 13/2017 г., в сила от 7.02.2017 г.) осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Съгласно ал. 2 на текста за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Установяването на посочените от законодателя обстоятелства води до ангажиране на отговорността на държавата.

По силата на общите принципи, уреждащи прилагането на чл. 3 ЕКПЧОС, администрацията на затворите е длъжна да осигури нормални условия за пребиваване в местата за лишаване от свобода. ЕКПЧОС е ратифицирана от Република България, поради което и на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията има пряко действие и съставлява част от националното право, т. е. спазването на принципите на чл. 3 от Конвенцията представлява задължение, пряко произтичащо от закон по смисъла на чл. 256 и чл. 257 от АПК. При неизпълнение на това задължение за държавата възниква отговорността да изплати обезщетение съобразно доказаните вреди.

В случая първоинстанционният съд е установил, че причинените вследствие на пребиваването на П. неудобства не са от такъв характер и с такъв интензитет, който да обуславя нарушение на чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС. Настоящият състав напълно споделя този извод. Това е така, тъй като за част от периода ЛС е постъпил в Затвора С., като на 31.01.2020г. е разпределен на територията на ЗО „К.“ и освободен на 27.03.2020г., където е бил настанен в спално помещение № 2А с площ от 86 кв.м. с достатъчно слънчева светлина, в които е извършвана редовна дезинфекция, като на лицето са предоставяни средства за лична хигиена, достъп до пералнята на затвора и др.

АССГ, 9 с-в е обсъдил конкретната площ на килиите, в които лицето е пребивавало през въпросните 2 месеца, като мотивите му изцяло се споделят от настоящия състав и не следва да бъдат преповтаряни.

При така изложените съображения решението на АССГ, 9 с-в като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен

съд София-град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.04.2021г. на АССГ, 9 с-в по адм. д. № 437482020г.  
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: